

עה:

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

עין משפט נר מצוה

מסורת הש"ס

לחם ששאלו כהונן. שאי אפשר להיות בלא לחם: ניתן להם כהונן.
בבוקר ששם שהות להכינו: כשר שאלו שלא כהונן. מתוך כרם
מלאה שהרי מקנה רב היה להם: (ז) שלא כהונן. ירד להם עם
השיבה עשה שאינה ראויה למקן אותה עד שעת הסעודה (ח) עשין
ימא. באור האנקה: וקבע להם
לחם פטודה. בבקר ובערב: שירד
זמן דבר ששעונ שמיטה. ומלמד
שהשלו דבר שעונן שמיטה היה:
וכנסם לכשר לויסיך. ולא מצינו בתורה
ציווי הזכיחה היאך מכלן אמה למד
שממסרו לו הלכות שמיטה על פה:
משטיחין. השלו היה עשו לפניהן
על הארץ משטיחין ליערדיהם בלעו:
לחם יפה לכחורים ושמן לוקנים
ודכס לסיקוקם. כתיב שמן כעס
לשד השמן ואין זה לשון שומן אלא
לשון שמן לפיכך טעמו נקוד למעלה
ומ"ס שלו נקוד פתח קטן ולפי שהוא
מטבוחין ללפ כמנורה. (א) מנהגם
ללגות שפודיהם כנורה: וספת.
מרב שומנו הוא נחמה ונעשה עג:

אטליסר ריפי. על זו זו ריפי ככרות: וספתיה אינה נאלכת. מרב
השומן הנבלה בה וכל שכן העלימות: משפכה ליה. היו נמלאות לו
כין חבוטיו שהיו ממלאין לו מן השמים: רב חסדא. חמוה דרבא
היה ורבו הוה: וכדייל רבא. בכות הרב היה אוכל התלמוד: כתיב
ותעל שככס הטל. והנה על פני
המדבר כשהיה הטל עולה מן
הארץ לקרחת המטה כדרכו היה
נראה על פני המדבר (א) דק מחספס
עד שעה שהטל עולה לקרחת המטה
וכתיב ירד המן עליו אלמא על
מלמטה: קופסא. אשקרין
בלעו: ימא על פיסם הדי.
מחספס נוטרקון: נבלט לביכרים.
אינו יואל מן המעיים: לאהר
שפרחו. שנתלוננו על כך שאמרנו
בלחם הקולקל (במדבר כא): לא
לפניס ולא לנידיס. שאין יודעים
לחיה דז ענייני הולמיס: אלא
לאחוריהם. דידועים הם שלא יחזרו
לאחוריהן אותן שלפניס לריבין
ללאח לסוף הממנה מאחור:
זה

לעין רש"י

ליטרדיש [ליטרדיש]
 ספוד. שכהה.
 אישקין קופסא
 (במקור להנטיסטיס).

מוסף רש"י

כעין יומא. שאין עתה
 חסודה אלא בחסוד אור
 עין ימא וסוד כיה.
 כאשר צויהך. מכלל
 ששניה נבל פה הלכות
 שמיטה שהי כמורה לא
 מצינו שמיטה מן פה:
 למד שמתפרשה לו מלות
 שמיטה על פה ודיקן
 יאר ככס וסוד כיה.
 על רוב אחד כי. לא
 מקרא יף. אלא למד
 על הלכות שמיטה מלכות
 וסודו. וסודו. מן שני
 שקרין ספודין [יך כיה].
 טוף חסוד וסוד מן שני
 שירד כמביר וסודו יאר.
 יחבו על הירדן. מנהיה
 שאל תמי וסודו כיה.
 אין נפנין לא לפניהן.
 חין לען. שמה יך
 העג והאין שם. ולא
 לצדיהן. חין לען. שאין
 יודעין איה ימא העג
 לנבור. אלא לאחוריהן.
 חין לען. דוהיל לא יחזרו
 העג לאחוריו וסודו.

תוס' ישנים

מלמד שנתנו מהה על
 הקשה על כי. הקשה
 ה"ר אפרים דבנא משמע
 כי שמיטה לען מן המורה
 אליכא דרבי זילי נזיר
 כסוף סדק הרבי נזיר ודף
 טע. פלגי חסד ר יוחנן
 וריס לקם המדיד נט נזיר
 כי היה מולכס למשה
 חסיי זו כדי למכס כמלת
 וקאמר כמנלי על מתי
 הדיס מדיד לח נט נזיר
 עד שיביא שמי שערות דברי
 רבי כי וקאמר דביע כדי
 למכס כמלת (א) ומלמלא
 הספקן לזס קמפסיו וסוד דלות ליה כדי למכס כמלת
 איה מלקה לזס קמפסיו וסוד דלות ליה כדי למכס כמלת
 איה מלקה לזס קמפסיו וסוד דלות ליה כדי למכס כמלת
 איה מלקה לזס קמפסיו וסוד דלות ליה כדי למכס כמלת

רבי וכו' מכאן אתה למד והלא כבר נאמר ויסמוך עליהם כעפר שאר וכחול (הים) עוף כנף ויחניא רבי אמר
 ובהבחה כאשר צויתך מלמד שנצטווה משה על הושט ועל הקנה על רוב אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה
 אלא מה תלמוד לומר שמוח מלמד שירד לחם משטיחין משטיחין כתיב *לחם וכתיב *שמן וכתיב *דבש אמר
 רבי יוסי ברבי חנינא לנערים לחם לזקנים שמן לחינוקות דבש כתיב שליו וקרינן סליו אמר רבי חנינא צדיקים
 אובלין אותן בשלוח רשעים אובלין אותן דומיה להן כסילין א"ר חנן בר רבא ד' מניי סליו הן ואלו הן שיבלי
 וקובלי (פסיוניו ושלו מעליא דכולהו אינה דכולהו שליו והוי כציפורתא (א) ומתבינין לה בתנורא ותפת
 ודוה מלי תנורא ומסקינן ליה אתליסר ריפי ואחרונה ריפי ואחרונה אינה נאכלת אלא ע"י תערובת רב יהודה משתבח ליה כי
 דני רב חסדא משתבח ליה כי ציבי רבא מייתי ליה אריסיה כל יומא (א) יומא חד לא אייתי אמר מאי האי סליק
 לאינרא שמעיה לינוקא דקאמר *שמעתי ותרנו כמניי אמר שמע מניה נח נפשיה דרב חסדא (א) וברדיל רבא אכיל
 תלמידא כתיב (א) ותעל שכבת הטל וכתיב (א) וכברת הטל אמר רבי יוסי ברבי חנינא טל מלמעלה וטל מלמטה
 ודומה כמו שמונה כקופסא דק מחוספס אמר ר"ל דבר שנימוח על פיסת היד רבי יוחנן אמר דבר שנבלע
 במאתים וארבעים ושמונה אברים מחוספס טובא הוי אמר רב נחמן בר יצחק *מחוספס כתיב תנו רבנן (א) לחם
 אבירים אבל איש לחם שמלאכי השרת אובלין אותו דברי ר"ע וכשנאמרו דברים לפני רבי ישמעאל אמר להם
 צאו ואמרו לו לעקיבא עקיבא טעית וכי מלאכי השרת אובלין לחם והלא כבר נאמר (א) לחם לא אכלתי ומים
 לא שתיתי אלא מה אני מקיים אבירים לחם שנבלע במאתים וארבעים ושמונה אברים אלא מה אני מקיים
 (א) ויתר תהיה לך על אוניך (א) ויצאת שמה חוץ דברים שתגרי אותם העולם מוכרין אותן להם ר"א בן פרמא
 אומר אף דברים שתגרי אותם העולם מוכרין להן מן מפיגין אלא מה אני מקיים ויתר תהיה לך על אוניך
 לאחר שסרחו אמר הקב"ה אני אמרתי יהיו כמלאכי השרת עכשיו אני מטריח אותם שלש פרסאות דכתיב
 (א) ויחננו על הירדן מכות הישימות עד אבל השמים ואמר רבא בר בר חנה (א) לדידי חזי לי ההוא אתרא
 והויא תלתא פרסי ותנא כשנפנין אין נפנין לא לפניהן ולא לצדיהן אלא לאחוריהן (א) ועתה נפשנו יבשה
 אין כל אמרו עתיד מן זה (א) שתיפח במעיהם כלום יש ילוד אשה שמכונים ואינו מוציא (א) וכשנאמרו דברים לפני
 ר' ישמעאל אמר להם אל תקרי אבירים אלא איברים דבר שנבלע במאתים וארבעים ושמונה אברים אלא
 מה אני מקיים ויתר תהיה לך על אוניך בדברים שבאין להם ממדינת הים דבר אחר לחם אבירים אבל איש

אם כיצד לנערים לחם לזקנים שמן לחינוקות דבש. כתיב שליו וקרינן דבש. כתיב שליו וקרינן דבש. כתיב שליו וקרינן דבש. כתיב שליו וקרינן דבש.
 קרינן. השליו היה יורה, לוב יהודה אבי דיני לוב חסדא אבי ציבי. רבא היה מייחה ליה ההוא ציידא בכל יומא מאנמא.
 יומא חד לא אשכח, סליק ההוא ציידא לאינרא שמע לההוא ניקא דקאמר שפעתי ותרנו בניי נוג, אבר ש"ם נח נפשיה
 ויהא חסדא ובשכיל רבא רות אכיל תלמידיה. מחספס, אמר ריש לקיש רב שנימוח על פיסת היד, ר' יוחנן אמר מחספס
 חסר ו' כתיב ובגטטורא ר"ח הור, מיכן שהיה חסן נבלע כרפ"ח אברים. תיר לחם אבירים אבל איש, לחם הנבלע באיברים
 אבל המלאכים אין אוכלין כלל. ואפילו דברים שתגרי האומות מוכרין להן ואובלין אותן. היה חסן מפיגין ולא היו צריכין
 לקריבן, ומה אני מקיים ויבש ויבשית את צאתן, לאחר שסרחו. אמר לכן הקב"ה אני אמרתי יהיו לפני כמלאכים, עכשיו
 הריני מטריחם ב' שתצואו חרן למתנה. ואמר רבא בר בר חנה לתן הקב"ה חזי לי ההוא דוכתא ויהוה בי פרסי אורך
 בני פרסי רחוב. חנא כשן נפנין לא נפנין לא [לפניהם ולא לצדיהן] אלא לאחוריהן]

א: ז"ל ומולמל הספקן לזס דרנן יסוד כי.

(א) הדבר נראה על דמיון נבל כנפן ז"ל לא נכלה אלא בללה עין ימא ולא יכלה לחם כשר אלא בערב שנתאר וכו'. (ב) נכ"י: כן כתיב כינוס הכסופים וכו' מלמד שלחם נקמה ע"י, ואילו ש"ן נלמן, אלא לעל עד ע"י ותמלא סס.